84

veel sinnä, kon ta ka opatu kumbe perrä, warta päiwa tondsma, ehk nüqu meil üldäs, korgama naat, ja esi ütelsi kolm kõrd ka wilistes. Nüi pea nui meel oma wihu-ja kor-ga kõrra lõpetam oll, — kuuld temä jo kaugelt maa mütsk-nat, nüm pia tall üts suur mast kopo nättäwale, ker te-mäst ruttu möörda lätz ja magehüa hõrmuga pajatelles: „Hu wana sõber, olõ jes kõrd jeoßanna nägemisega rahule, küll nõdäli tõõsi peräst näcme, mis saap!"

„Wanaräkz," nüqu teda kõigest küleli sõmati, — läts nüud suurõ rõõmuga kodo, milleßt ta unale naaßelegi sõmagi es julga lausta, arwatek, ehk „aja ull pilli lahki", ja si om nõid lootus mokah.

Võõsõl nelapääwäl, warta õdangust kobe mehekene jo õiqi aidßake ripteele mineki, ja naaßel es ole tima mineki-ja ka aja, ßst ta tiesse ja näak õõr, et täll mindagi inäp sinna es oli, nüm juobnult kunagi kodo ka es tuls.

Sell nelapääwäl, umtesse hõmoridu aiqu, temm mäe nüja-ma: tausse kõrra õrä warta päima, ülesß üks kõrd, tausse tõõsi kõrra, ülesß kõiß kõrda, tausse kolmat kõrda, ülesß ka kolmak kõrda, nüm pääle ka wana tunt esi sinna sõit, kobesse sunrußi sidaga. Nui ta ripteie pääle sai, pidi ta oma kendada sõidu-kõmi kümni, arte päliß maha, nüm tuli sinme meke manu, nellele ta terctußer sõbralisemk kõe and, ja tulewat nelapääwäl jalleqi, tus sama-laiga sinni kutse. Ruttu kaxat ta jalleki unale sidake sälgä, nüm kikak kõigega nui tunlispäa, tahat neljä minemä.

„Wanaräkz" rutas jalleki kodo tagaßi otz kumu pääle, kon tima õõd kui päiwa, kui kunagi laißk pudsor ja põõnas. Sinne wäe-waiwaga jõus naane teda üles kanguta, pääwa kollalqi sinnä nõtma, — ja kui ta jeke oli temmä, pöörab ta rahuliste edeßi, ja tiendar wanna sõnna: „Magagäel om end, tegijäl tõõd!" Sinna meeleßt olli see pildsu wana kõna tõte: „Umna uni maatõk, võõrar tüü tetek."

Kolmar nelapäew tull ka pida wõtmiße perrä kätte, ja mäe oll jo kõnne aiqu ripteie pääl platßik, kon täll see õdangus pust nüi pikk oll, kui puol ajaresß aiqa. Säärakene käe sigi omma päehud tied, nüm läts, nüqu ümegi, umal ajal jumaleke, ehk

85

küll „wana näkz" teda ammudi müjaqa olõr alle tõugam. Nüi sinnr ehmt oll timäl kubata nara ja rikkuße perrä. Kui jo neidi kõmäras läts, naar meer ummi opitüüsi tempa tegemä, warta päimä korgama ja wilistama. Kui ta kolmas-ßat päimä warte korgamißs ja wilistamißs oli lõpetanu, — kuuld ta kaugelt, nüqu mea alt, sinnst kolimat ja müsinat, nüqu määne sinnr sõda olõr sõitmak. Sia pääle tuu, kuuld kah mäe wandri tõrinat, ja kobeste kappi plagimat. Sinne ajatußega wot mehekene omma õmnõ-tuojat perremäßs, kündi läi talewat. Er läsli palle aiqu, kui ukke torrõ tõld, kuuwe kõõßi widämißst, tälle läi, ripßtie pääle tormas. Kobesse põidima ilma ukjuta ja kutsorida sinni õdwatied, ja wäega nihsake. Wana tunt er tpruuda näid sõisma jäämißele, enge käräkät kalek: „Saisk, luntrußi! Kull om sinn tallitußt!"

Kobesse ja wandri jõima kui kepp, ütte kõrraga, nenqu pääle sõis-ma, nüm ukkõ latz arte tõllaßt nälli, nellel sarwõ, mütsõ korsißs, kui põdral pääl olliva, kond kui bel, pika künißse sõrmi otsak, nüqu olõr tõõsi kõrnõ otta jäketu. Kaamba ollima täll sunk pika ja karwa-kui rihu-pidime, neeki kõõhtsima kui tulßse küßse. Helu oll täll kui wanal kahrul, ker wäega näsinn om, omma ohwrit maake murdõk, kedä temä jo kauwa aiqa tahak om ajanu. Nüi sugune meer naas „wana näkßja" wai sõnnega pärinal-märinal kõnelema: „Olet sõrna pidanu, tulnu, ütle, mis sit kõige pääle kinele kimostat?"

Wana sõnme ütel:, Sinnt näduß ja warandus, nüi ed ma ilma tõõlda, ukkõkõ ja tõrõkõkõ või ollä. Warßse elo om wäega nälets. Tuo wõtt ort meelegi pääß!"

„Wai nüi ju tahtmine om," kõrte wana tunt, „olgu pääle sit nii: ma anna sulle inne sõitmest aastat, ukkõ ja widda, nüm ilma tõõlda ja waiwalta elo, nüi et sull mißßtgi maapääl puudu ei pea olema. Tuo ießk teenit ja peräß minno, nüi sama päidse aastat, ja olõt mull kõigilde kõna wõlin alaml. Om su kõa nallolõ, seda kaupa ja kihlwiso kasta wõtta?"

„Mis kallimbat kihlwiso sit waja? Sellega wõiwa kõige parem-ba kõbrasti rahule olla. Jõagu mu peräß ka nüi, sit omma koe siinin, ja lamba alalõ, ni kaßt küllä om kerin!"

„Kein, kain!" sõistes wana tunt, „õrä ja sõmeßt maija kunagi mu nimikõk nimita. Ma neid ei armasta. Ka ei nüi ju tuo nimme ku-